

Dosarul nr. 2ra-359/21

Prima instanță: Judecătoria Comrat sediul central (jud. V. Hudoba)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. D. Fajenco, L. Caraianu, A. Mironov)

ÎNCHEIERE

14 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ivan Zaharia și Stepanidei Zaharia, reprezentați de avocatul Roman Colodeev împotriva lui Ivan Arnaut și Mariei Arnaut cu privire la obligarea de a înlătura obstacolele în folosirea bunului imobil și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 5 octombrie 2020 a Curții de apel Comrat, prin care a fost respins apelul declarat de către Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov și menținută hotărârea din 20 noiembrie 2019 a Judecătoriei Comrat sediul central, prin care acțiunea a fost admisă integral

constată:

La 29 noiembrie 2017, Ivan Zaharia și Stepanida Zaharia, reprezentați de avocatul Roman Colodeev au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ivan Arnaut și Mariei Arnaut cu privire la obligarea de a înlătura obstacolele în folosirea bunului imobil și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii au invocat că sunt proprietarii terenului de pământ cu suprafața de 0,0419 ha, nr. cadastral XXXXX din or. XXXXX str. XXXXX și a casei de locuit situate pe acest teren de pământ.

În vecinătate, pe adresa or. XXXXX str. XXXXX, se află terenul de pământ cu suprafața de 0,74 ha, nr. cadastral XXXXX pe care sunt amplasate garajul cu nr. cadastral XXXXX și o clădire comercială cu nr. cadastral XXXXX, care aparțin cu drept de proprietate lui Ivan Arnaut și Mariei Arnaut.

Au comunicat reclamantii că, atunci când se aflau peste hotarele țării, în perioada anilor 2015-2016, pârâții demolând samavolnic îngrădirea amplasată la liniile de hotar ale terenurilor de pământ fără documentele permissive, au construit în apropierea garajului existent o anexă în mărime de 6 x 10 x 4 m la o distanță de 1 m

de la casa lor de locuit, creând obstacolul de pătrundere a luminii zilei spre fereastra casei din partea de sud.

Acoperișul acestei anexe zidite ilegal iese în curtea casei de locuit, iar atunci când cad precipitații sub formă de ploaie și se topește zăpada, apa cade în curtea casei ceea ce creează o umezeală în adaos, incomodități considerabile, defectând stratul de etanșare.

Au evidențiat că, după cum rezultă din răspunsul Primăriei mun. Comrat nr. de ieșire 02/1-18-1326 din 14 iunie 2016, careva documente pentru construcția obiectului nominalizat (a anexei) la adresa or. XXXXX str. XXXXX nu au fost eliberate pârâților.

La fel, au mai notat că adresările multiple față de pârâți privind strămutarea (replasarea) anexei nominalizate la o distanță prevăzută de legislația în vigoare, nu au dus la niciun rezultat.

Și-au întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 3, 12 din Legea nr. 163 din 9 iulie 2020 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, art. 376, 377, 386, 389, 1400 Cod civil, art. 38, 90, 166, 167 CPC.

Au solicitat admiterea acțiunii, obligarea pârâților de a înlătura obstacolele în folosirea casei de locuit din mun. XXXXX str. XXXXX, prin demontarea și replasarea anexei la o distanță nu mai puțin de 6 m de la casa de locuit ce le aparține, precum și încasarea în mod solidar de la pârâți a cheltuielilor de judecată suportate.

Prin hotărârea din 20 noiembrie 2019 a Judecătorei Comrat sediul central, a fost admisă acțiunea integral.

Au fost obligați Ivan Arnaut și Maria Arnaut să înlătore obstacolele în folosirea casei de locuit ce aparține lui Ivan Zaharia și Stepanidei Zaharia din mun. XXXXX str. XXXXX, prin demontarea și replasarea anexei din mun. XXXXX str. XXXXX, la o distanță nu mai puțin de 6 m de la casa de locuit ce le aparține lui Ivan Zaharia și Stepanidei Zaharia.

Au fost încasate în mod solidar de la Ivan Arnaut și Maria Arnaut în beneficiul lui Ivan Zaharia și Stepanidei Zaharia cheltuielile legate de taxa de stat în mărime de 100 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 3 500 de lei.

Prin decizia din 5 octombrie 2020 a Curții de apel Comrat, a fost respins apelul declarat de către Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare, cu referire la temeinicia acțiunii, au invocat că pârâții nu au respectat prevederile actului normativ СНИП nr. 2.07.01-89, fiind astfel îngădit pătrunderea luminii zilei prin fereastra casei de locuit a reclamanților.

Faptul că construcția pârâților este situată la o distanță mai mică de 6 m de la fereastra casei de locuit a reclamanților, a fost confirmat și de reprezentantul lui Ivan Arnaut și Maria Arnaut.

La fel, prima instanță și instanța de apel au stabilit că circumstanța menționată se atestă și prin fotografia prezentată de către reclamanți din care rezultă că anexa pârâților se află la o distanță puțin mai mare de 1 m de la peretele casei de locuit.

La 8 decembrie 2020, Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov au declarat recurs împotriva deciziei din 5 octombrie 2020 a Curții de

apel Comrat, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului au invocat că unicul argument al instanței pus la baza adoptării deciziei de a înlătura obstacolele în folosirea casei prin demontare și relocare a anexei gospodărești, este precum că dâșșii ar fi încălcat dreptul intimaților ca proprietari ai casei de locuit de a-și lumina casa printr-o fereastră.

Însă, acest argument nu a fost susținut de probe suficiente și convingătoare, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel.

În esență, încălcarea constatată, în opinia instanțelor de judecată ierarhic inferioare, în faptul că urmare a plasării de către dâșșii a anexei gospodărești în apropierea clădirii casei de locuință a intimaților, au fost încălcate normele de insolație și iluminare.

Au menționat că indicatorii atât ai insolației, cât și ai iluminării sunt normative (p. 9.19 SNiP 2.07.01-89, SNiP II-4-79) și pentru a confirma respectarea sau, dimpotrivă, o încălcare, este necesar să fie prezentate probelor relevante, ceea ce nu a fost efectuat de către intimați.

Instanța de apel și-a asumat funcția de instituție de expertiză (de cercetare), apreciind circumstanțele de fapt privind conformarea cerințelor normative, ce poate fi constatat prin aplicare în cauza examinată numai prin unele cercetări și măsurări.

La fel, au invocat eronată și concluzia instanței de apel cu privire la încălcarea de către ei a cerințelor normative prevăzute în p. 2.12 SNiP 2.07.01-89.

Au accentuat recurenții că la ridicarea anexei au respectat și prevederile art. 598 alin. (1) Cod civil, aceasta fiind ridicată în limitele terenului propriu care le aparține.

Totodată, au evidențiat că temeinicia juridică a cererii de chemare în judecată, după cum a fost stabilit de instanța de apel, se referă la protecția drepturilor de proprietate și la dreptul de vecinătate și este reglementată de art. 376, 377-389 Cod civil (în redacția până la 1 martie 2019), precum și prevederile din SNIP 2.07.01-89, care, ca sancțiune, presupun încetarea încălcării (art. 376 alin. (1) Cod civil), iar nu demolarea (demontarea) construcției.

Astfel, temeinicia juridică a cererii de chemare în judecată nu corespunde cu cerințelor din cererea de chemare în judecată, ceea ce presupune netemeinicia hotărârilor judecătorești adoptate cu privire la admiterea altor motive (ne solicitate) din cererea de chemare în judecată.

La 28 ianuarie 2021, în adresa lui Ivan Zaharia și Stepanidei Zaharia a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 10 vol. II).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimații să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 26 noiembrie 2020, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 183 vol. I), fiind recepționată de către recurenți la 30 noiembrie 2020, ceea ce se atestă prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f. d. 187, 189 vol. I).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 8 decembrie 2020 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ivan Arnaut și Maria Arnaut, reprezentați de avocatul Nicolai Jecov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic